

АНАЛИЗ НА 6 ПЕСЕН ОТ "ИЛИАДА"

"Илиада" на Омир е създадена между 9-8 век пр.Хр.Името на поемата означава "песен за Илиин"(другото име на Троя).Творбата е записана през 6 век пр.Хр. и тогава е разделена на 24 песни,по броя на буквите в гръцката азбука.Действието обхваща последните 51 дни от последната десета година от обсадата на Троя.

Шеста песен е една от най-силните и въздействащи песни в цялата творба.В нея се разкриват общочовешките чувства на героите.Битовата семейна сцена и разговора между двамата съпрузи вълнува с чистотата и искреността си,както и с мотивите,заради които Хектор се връща на бойното поле.

Положението на троянците е критично.Един от братята на Хектор,го съветва да се върне в града и да накара жените да умилостивят с дарове и молитви богинята Атина,за да спре да помага на Диомед.Също така той иска да намери и да върне на бойното поле внезапно изчезналия Парис,но се сблъска с уплахата му.Заедно с това се надява да зърне поне за малко семейството си-любимата Андромаха и свидната си рожба

Астианакс,но не ги открива вкъщи.Те се срещат при Скейските порти.Тази мирна сцена е ярък контраст на бойните действия в "Илиада".Н а това място,което се явява като граница между мурата и войната се разиграва най-драматичния момент в цялото произведение.Срещата им изпълнена с много топлина и човешки чувства,

изказани с безмълвен жест.Андромаха притчва и посреща Хектор.Той се усмихва "загледан безмълвно в детето".Срещата е неочаквана за Андромаха.Тревогата и радостта и избликуват в порой от сълзи.Тя иска да задържи по-дълго съпруга си и хваща ръката му.Жестът и е пестелив,но в него тя влага обич,нежност и грижа.

Срещата между двамата съпрузи,би трябвало да е гореща и пламенна.Но нещо внася смут в отношенията им.Това е войната,която не зависи от волята им и разполага с живота и с щастието им.Прощаването между тях е изпълнено с трагизъм.Усещат се

наближаващи скръбни събития.Аудиторията знае,че Хектор и сина му ще

стане робиня.Това усещане носят думите,които си разменят двамата влюбени.Андромаха казва:

Хекторе,клети!Погубвате твоята храброст.

Не жалиш своето невръстно детенце,ни мене,

злочестната майка,скоро без теб ще остана,

понеже ахейците дружно скупчени теб ще нападнат,

и тъй ще ти грабнат живота.

Подобно предчувствие се долавя и в отговора на Хектор:

В Арос робиня ще бъдеш...

Мъртъв дано ме покрие надгробна могила

в земята,за да не чувам вика ти и твоята

неволя не виждам!

Всички тези предчувствия карат съпругата да моли лъщимия си, да не се връща на бойното поле, а да остане да брани крепостта. Хектор е изпълнен с любов към нея, но не може да остане. Това противоречи на воинстака му чест. Славата му го задължава да бъде пръв сред троянците. В това отношение Хектор е типичен епически герой. Победите му са победи за всички троянци, в него е събрана надеждата на цяла Троя - той не би могъл да се държи недостойно. Всяка проява на страх от негова страна би донесла срам за всички. Дълбоко душата си той усеща падането на "Свещената Троя" и искрено страда със страданието на обречените. За него изборът е само един - да умре достойно. Това, което най-много измъчва Хектор е съдбата на Андромаха. Ако Троя

Падне тя ще бъде робиня, ще бъде отнета свободата и. Съзнаването, че няма да може да и помогне, въпреки днешната си слава, го прави трагичен герой. Той разбира своята безпомощност и това, като че ли го кара още повече да се стреми към бойното поле. Предпочита смъртта пред робското безсилие, Хектор е доблестен боец, който се сражава за слава, защитавайки отечеството си. Вярва че славата му ще го надживее:

Всеки ще каже, когато те види проливаща сълзи:

“Ето жената на Хектора, който по храброст бе първи

от конеборци троянци, когато се биха при Троя.”

За него е върховен дълг да защити родителите, семейството и града си. Дългит към семейството и колектива се сливат в едно-мейду тях противоречия няма, независимо от пролетите сълзи и казаните думи. Войната е средство, чрез което може да бъде опазен мирът.

Много по-подчертана обаче е бащината обич на Хектор. Той сваля шлема, от който се уплашва малкия Астианикс. Взима го на ръце и го целува. Но това не е само израз на бащина обич. Той вижда в лицето му бъдещия цар на Троя. Онзи, който ще стане бранител на родния град. Бащината привързаност е нещо лично, но тя е и възплъщение на обичта и

дълг към родината.

С гореща молба се обръща Хектор към боговете, от които иска те да дарят на сина му мощ, сила, храброст, по-големи от неговите. Мечтае за величие на сина и народа му. Това го кара за миг да забрави войната. Но към нея я връща усмивката през сълзи на Андромаха. Хектор я забелязва и обет от жал, я погалва. Жестът му показва възвишената съпругеска любов. Казва и успокоителни думи, на самият той не е спокоен. Измъчва го противоречието между обзелите го чувства и общия дълг. Съпругата му го разбира и се съгласява с него. Тя лее горчиви сълзи, но не го спира. И двамата разбират, че не може да съществува семейно щастие без мир в родината. Каквато съдба има Троя, такава ще имат и те, нейните жители. Примирен Хектор дава кърваж на Андромаха да понесе съдбата решена вече от боговете. Щом не може да избяга от съдбата си, човек трябва да се примири с дълга си.

Чрез тази въздействаща сцена, Омир въвежда в "Илиада" темата за мирния живот. Тя звучи като химн на съпругеската вяроност. Дъховното единство на героите, необичайно за античността, привлекателната сила на мирния живот, доказват дълбокия хуманизъм на Омир.